

מסורת הש"ס

(א) שקלים פ"ו מ"ד, (ב) [במ"ד טקף: נ"טו], (ג) מ"טו י"ג, (ד) [במ"ד: (ה) מ"טו י"ג], (ו) מ"טו י"ג, (ז) מ"טו י"ג, (ח) מ"טו י"ג, (ט) מ"טו י"ג, (י) מ"טו י"ג, (יא) מ"טו י"ג, (יב) מ"טו י"ג, (יג) מ"טו י"ג, (יד) מ"טו י"ג, (טו) מ"טו י"ג, (טז) מ"טו י"ג, (יז) מ"טו י"ג, (יח) מ"טו י"ג, (יט) מ"טו י"ג, (כ) מ"טו י"ג, (כא) מ"טו י"ג, (כב) מ"טו י"ג, (כג) מ"טו י"ג, (כד) מ"טו י"ג, (כה) מ"טו י"ג, (כו) מ"טו י"ג, (כז) מ"טו י"ג, (כח) מ"טו י"ג, (כט) מ"טו י"ג, (ל) מ"טו י"ג.

האיש מקדש פרק שני קידושין

נה.

עין משפט
גרי מצוה

קנה א מ"י פ"ו מהל' פסולי המוקדשין הל"ים ופ"ד מהל' שקלים הל"ס ג: קנה ב מ"י פ"ו מהל' מעילה ה"ד:

אמר רב אישעיא בבא לחוב בדמיהן, פירש בקונטרס איכה ודאי לא מקרבה ומיירי בבא להחמיב דמיהיס פירוש אלס זה המולאה קבל עליו לתקן כל הספק שעליה ורואה להוציאה לחולין והכי קאמר חיישין שמה עלות ויציא ז' בהמות או ז' דמים ויאמר

הכי גרסינן תנן **הסס כהמה שנמלח מירושלים למגדל עדר כו' וכריס עולות**. משום דחיישין שמה מירושלים יאלת ורוב בהמות היואלות ממנה ונחיס הס ואלכא לספוקי בכל נחיס שהיא ראייה להס הילכך זכר דחוי לעולה מספקא לעולה ולקמן פריך עלה: **נקבות וזכרי שלמים** דאלו עולה לילכא לספוקי: **שלמים לא הוו**. בהמיה דילמא שלמים היא והכי מקריב לה עולה: **אמר רבי אושעיא** **בבא לחוב בדמינן עסקינן**. כלומר איכה ודאי לא קריבה וה"ק אס צא אלס זה עשות לה תקנה וצא לקבל על עצמו מוב כל ד' דמיה שהוא כספק ולהוציאה לחולין ולהקדיש את דמיה אס זכר הוא נחמיב אף דמיה עולה דחיישין שמה עולות הן: **ורבי מאיר** היא דאמר. במתנתין (לעיל דף גג:) הקדש במזיד מתחלל ויכול זה להוציא לחולין מוזד ויתפסו הדמים בקדושתם ועל ידי תנאי יציא שני דמים אחד לעולה ואחד לשלמים ויאמר אס עולה היא הכי היא מתחללת על זו והשני היא שלמי נדבה ואס שלמים היא הכי היא מתחללת על של שלמים והשני לנדבה עולה: **דקדוש בגוף**. דקדשי מוצח מי מתחללת בלא מום: **אין מועל אחר מועל**. אין שמי מעילות זו אחר זו נקדן אחד של הקדש דכיון שמועל בו הראשון יאל לחולין: **אלא כהמה**. של קדשי מוצח הראייה לקרבן לפי שאין יוצאה לחולין כשהיא תמימה וכן כלי שרת: **היה ר' יהודה** היא. מדקמי אין מועל אחר מועל אלמא מקמא הוא דנפיק לחולין אע"ג דשוגג הוא דאי מוזד לילכא מעילה והאי סברא לרבי יהודה הוא דשמעת ליה דאמר במתנתין (שם) הקדש כשוגג מתחלל: **הא רבי מאיר** היא. הן מתנתין דשקלים

הנהרות הב"ח

(ב) ר"ש ד"ה אימר וכו' כגון קדש ברק כהים: (ג) הוסי' ד"ה אין וכו' דלמרינן הכא דלון מועל אחר מועל היט היבא דרעונו לחבירו אי נמי כשהוא סבור שהכל וכו' לגולה מין שלמות פ"ג ט"ז:

מוסף תוספות

א. אלא בבא לגולן ולהוציא מרשות הקדש כדי לחזור ולהחמיב שכל מה שאפשר לספק שכול מן הקדש והשואו הוי כעין פלוגתא דר"ם ור"י וכעין מועל אחר מועל שנתכן לגולן מן הקדש ולהוציא מרשותו לגמר. רשב"א. (ועי' מהרש"א). ב. דאילו קדשים קלים ורובו להדיח דלא שייכא בהו מעילה והשואו קס"ד דכיון שיש לו חלק בקדשים קלים כשתחבוין לגולל לא חשיב כמוציא מרשות הקדש ומליכו לרשות בעלים. רשב"א. ועי' ש"ל.

תנן התם **"בהמה שנמצאת מירושלים למגדל עדר ובמדתה לכל רוח זכרים עולות נקבות וזכרי שלמים אלא זכרים עולות הוא הכא בבא לחוב בדמיהן עסקינן והכי קאמר חיישין שמה עולות"** ורבי מאיר היא דאמר מתחלל ויהתנן אין מועל אחר מועל במקדשין אלא בבהמה ובכלי שרת בלבד כיצד היה רוכב על גבי בהמה בא חבירו ורכב בא חבירו ורכב כולם מעלו היה שותה בכוס של זוב בא חבירו ושתה בא חבירו ושתה כולם מעלו והיא ר' יהודה היא הא ר' מאיר מדרבי יהודה נשמע לרבי מאיר לאו אמר רבי יהודה הקדש בשוגג אע"ג דהקדש במזיד מתחלל קדושת הגוף לא מתחלל התם לא קא מכוין לאפוקינהו לחולין הכא קא מכוין לאפוקינהו לחולין אימר דשמעת ליה לרבי מאיר בקדשי קדשים בקדשים קלים מי שמעת ליה א"ל ההוא מרבנן ורבי יעקב שמויה קל וחומר קדשי קדשים מתחללים קדשים קלים לא כל שכן איחבור נמי אמר ר' יהודה אומר ר"מ הקדש במזיד מתחלל בשוגג אין מתחלל אחד קדשי קדשים מתחללים קדשים קלים לא כל שכן והו

דבהמה שנמצאת כרבי מאיר ומוקמינן לה דאמר הקדש מתחלל במזיד ואפי' קדושת הגוף נמי מתחלל: ופרישין מדרי' נשמע לרבי מאיר. בחילול מוזד דהא פלוגתיהו ילמא אלס נמוג אלס בקדושת הגוף וקדושת דמיה אין מתחלל דמיהו הקדש שאין מתחלל לר' יהודה כשוגג אין מתחלל במזיד לר' מאיר: **לאו א"ר יהודה הקדש כשוגג מתחלל**. והוא עיקר חילול וקאמר דקדושת הגוף לא מתחללן שוגג: **לר' מאיר נמי**. דקאמר עיקר חילול הקדש במזיד קדושת גוף לא אחר דנתחיל: ומשני **הסס לא מכוין לאפוקינהו לחולין כו'**. כלומר חילול דמוזד לר' מאיר עדיפא מחילול דשוגג לר' יהודה דאלו שוגג לא מכוין לאפוקינהו לחולין וגזירת הכתוב הוא דמתחייב רחמנא קרבן מעילה הילכך קדושת הגוף לא מתחלל אלס חילול מוזד לר' מאיר מכוין לאפוקינהו לחולין הילכך מוקמינן הנהו נמי מיתחלל: **אימר דשמעת ליה לר' אדרבי אושעיא** פריך דאוקמא היא דשקלים כר"מ אימר דשמעת ליה לר"מ דאמר הקדש במזיד מתחלל בקדשי קדשים כגון קדשי (ה) הבית דהיינו סמס הקדש והוא הדין לקדשי קדשים דכולהו הוי לגובה קדשי בדיק הבית: **בקדשים קלים מי שמעת ליה**. והיא דבהמה איכא לספוקי נמי בקדשים קלים והיכא שמעת ליה לרבי מאיר דמתחללן במזיד: תהי

מייירי בקדושת שאינה כלי שרת ולא קשה מידי דהא דאמר' הכא דאין מועל אחר מועל היינו (א) כשהוא סבור שהכלי של חבירו וכו' הוא מתכוין לגולה היכא דנתנו לחבירו כדון שלמות יד בפקדון דהיכא דמתכוין להוציאו מרשות לרשות מרשות נקרא גולן על כל הפקדון אפילו לא הוציאו אלס מקמאן אלס האי דמוספתא דקאמר צא חבירו וביקע בו וצא חבירו וביקע בו דכולן מעלו מייירי דכל מד חד יסבור שהוא שלו ויוציאו מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלס ליהנות ולהניחו אחר ההנאה ואז כשיהנה לא ימעול אלס כפי טובת הגאה שיש לו במלאכה ומשום הכי אמרינן שלא יאל לחולין ומעלו כולן אלס נתנו לחבירו וחבירו לחבירו לא מעל אלס הראשון שהוציאו מרשות לרשות ויוציאו מתכוין לגולל לא חשיב כמוציא מרשות הקדש ומליכו לרשות בעלים. רשב"א. ועי' ש"ל.

הוא מעל וחבירו לא מעל ופריך מדי משקל שקלה הוא מה לי שקלה חבירו ומוקי רש"א דלא מעל כהנים מסורות לגזר שאינם יוצאים מרשות הקדש וגם הגזר לא נתכוון לגולה אלס ליהנות מהס דסבור שהס שלו ויפיק דקמתי הוא מעל מייירי שנתכוון להוציאו מרשות לרשות דקמתי נתנס לחבירו הוא מעל ועוד ראייה מההיא דפרק אלו נערות (ב) דקאמר התם הניח להס אביהם פרה שאולה כסבורים הס דשל אביהם היא עבדיה ואכלוה משלמין דמי בשר בזול אלס כסבורים שהיא דפקדון וטעמה ואכלוה משלמין דמי בשר שלס אס כן מצינו חילוק בין סבור שהוא שלו לסבור שהוא של אחרים: **קדשים קלים** מי שמעת ליה. אס היא של קדשים קלים מה תקנה נעשה להן אפילו שנתכוון לגולה לא תאל לחולין כיון דליכא מעילה בהן: דבשלמא קדשי קדשים כגון בדיק הבית והוא תאל שיהא שולח לחולין ויאל יוציאה לחולין אלס יציא בהמה אחת ויאמר אס זו עולה הכי אני גולה על מה עולה תחמיה ואס היא קדשים קלים כגון שלמים היא עצמה תאל ששלמים ולא יקריב אלס היא ואחיה לעולת נדבה ויש לומר דאי אפשר למיעבד הכי שהרי יש לספק בזהמה זאת הגמולת משום חששת כבוד ומעשר דלא השוו מתנתיהם

הוא מעל וחבירו לא מעל ופריך מדי משקל שקלה הוא מה לי שקלה חבירו ומוקי רש"א דלא מעל כהנים מסורות לגזר שאינם יוצאים מרשות הקדש וגם הגזר לא נתכוון לגולה אלס ליהנות מהס דסבור שהס שלו ויפיק דקמתי הוא מעל מייירי שנתכוון להוציאו מרשות לרשות דקמתי נתנס לחבירו הוא מעל ועוד ראייה מההיא דפרק אלו נערות (ב) דקאמר התם הניח להס אביהם פרה שאולה כסבורים הס דשל אביהם היא עבדיה ואכלוה משלמין דמי בשר בזול אלס כסבורים שהיא דפקדון וטעמה ואכלוה משלמין דמי בשר שלס אס כן מצינו חילוק בין סבור שהוא שלו לסבור שהוא של אחרים: **קדשים קלים** מי שמעת ליה. אס היא של קדשים קלים מה תקנה נעשה להן אפילו שנתכוון לגולה לא תאל לחולין כיון דליכא מעילה בהן: דבשלמא קדשי קדשים כגון בדיק הבית והוא תאל שיהא שולח לחולין ויאל יוציאה לחולין אלס יציא בהמה אחת ויאמר אס זו עולה הכי אני גולה על מה עולה תחמיה ואס היא קדשים קלים כגון שלמים היא עצמה תאל ששלמים ולא יקריב אלס היא ואחיה לעולת נדבה ויש לומר דאי אפשר למיעבד הכי שהרי יש לספק בזהמה זאת הגמולת משום חששת כבוד ומעשר דלא השוו מתנתיהם